

havde vist Smøbekommen, at man i Virkeligheden maasse kunde have lyst til at være fri for den hele Patentbeskyttelse, gentager jeg, at det var meget muligt, at man derved kom til at skade Samsundet, naar man ikke gav nogen Patentbeskyttelse. Men hvad jeg endnu særlig vil fremhæve, er det, at man ikke maa glemme, hvorledes den faktiske Tilstand er. Den faktiske Tilstand er den, at nu kan der gives Patentbeskyttelse, og denne Patentbeskyttelse gives af Regeringen, uden at den er bunden ved bestemte Lovregler. I det Øjeblik man ikke bliver enig om dette Lovforslag, i det Øjeblik denne Lov ikke kommer ud, er Tilstanden jo ikke den, at der ikke kan gives Patentbeskyttelse, men derimod den, at Regeringen giver Patenter paa samme Maade som hidtil, og om der egentlig derved vil vindes noget for den Opfattelse, for hvilken det ærede Medlem gør sig til Talsmand, er vistnok saare tvivlsomt.

Den Betragtning skal jeg dog henstille til den ærede sidste Taler. Han sagde, at naar vi affatte Loven anderledes, end han vil med Hensyn til § 1, bliver det Patentkommissionen, der faktisk afgør, hvilke Patenter der skulle gives. Den ærede Minister har naturligvis Ret i, at Patentkommissionen ikke kan gøre, hvad den vil, men at den skal adlyde Loven, og man kan altsaa sige til det ærede Medlem, at naar det bliver ved den nuværende Tilstand, beror det paa Regeringen, hvorledes den vil give Patenter, og forholdt det sig saaledes, som det ærede Medlem sagde, at det er den Maade, hvorpaa Patenter ere givne i de senere Aar, som havde indjaget ham Skræk for at give sin Stemme til denne Lov, bør han netop give sin Stemme til Loven, thi ellers bliver Regeringen ved at give Patenter paa samme Maade som i de senere Aar. Det samme ærede Medlem mente, at jeg ikke skulde have Ret, naar jeg før sagde, at Patenter paa Fremgangsmaader ere givne efter en stor Maalestof. Ja, det er naturligvis et relativt Begreb, hvad der er stort og smaa, men han oplyste selv, at man kunde dog regne en 50 Stykker om Aaret. Jeg synes nu ikke, det er et ringe Tal, men mener det ærede Medlem, det er et ringe Tal, saa for mig gerne. — Hvad Betalingen angaa, saa har jo den højtærede Minister ligesom jeg oplyst, hvorledes den er meget haard og streng, sammenlignet med Betalingen andre Steder. Det ærede Medlem, som formentlig forsvarede Forslaget under Nr. 12 og stærkt fravaadede Mindretallets Underendringsforslag under Nr. 13, gjorde jo nok gældende, at det var ikke saa forsvækkeligt med 40 Kr.

om Aaret, og at den Opfindelse, som ikke kunde taale den Byrde, var der formodentlig ikke meget ved, men det ærede Medlem maa ikke ganske slaa en Streg over, at Forslaget under Nr. 12 gaar ud paa, at efter de første fem Aars Forløb skal man lægge 50 Kr. til om Aaret, hvilket fører til, at i det sjette Aar bliver Afgiften 90 Kr., i det syvende 140 Kr., i det ottende 190 Kr., i det niende 240 Kr. og i det tiende 290 Kr., vel at mærke om Aaret. Jeg tror altsaa, jeg har Ret, naar jeg sagde før, at i de sidste 3—4 Aar vilde Afgiften blive mellem 150 og 300 Kr. pr. Aar. Men denne Afgift er ikke ringe. Hvis det er en storartet Opfindelse, som navnlig kan benyttes paa meget fordelagtig Maade, har en saadan Afgift ikke meget at betyde, men for den mindre Opfindelse, den mindre Bedrift, for den mindre Industri ere 2—300 Kr. sandelig ikke lidt. Hvis man vil spørge de mindre industridrivende, de mindre Haandværkere, om det er dem en ligegyldig Ting, at de af Ting, de bruge i deres Bedrift, skulle svare en Afgift af 200 til 300 Kr. om Aaret, vil man vistnok saa Nej de fleste Steder. Det ærede Medlem gik nok ud fra, at disse Smaafolk var ikke dem, der gjorde Opfindelser, det var derimod de store, de rige, dem, som vare højere stillede, de mere begunstigede i Samsundet. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret dertil; jeg kan kun sige saa meget, at dersom man vil gaa Listen over Opfindelser igennem, vil man træffe paa mange Opfindelser, der vist maa karakteriseres som temmelig smaa. Lovforslaget stiller jo den Fordring, at Opfindelserne dog skulle have nogen Betydning, men selv om man fastholder denne Betingelse, er jeg overbevist om, at der mellem Aar og Dag vil fremkomme en hel Mængde Begæringer og Ansøgninger, der angaa Opfindelser, som kunne have deres Betydning, men ingenlunde have saa stor Betydning for den paagældende, at han derfor skulde kunne bøde, uden at føle det stærkt, disse 2—300 Kr. om Aaret. Den højtærede Minister, der jo ogsaa udtalte sig om Mindretallets Underendringsforslag under Nr. 13, gjorde gældende, at det var jo en vigtig Ting, at man fritog for Afgift i de første Aar, da

Nettelsker.

Sp. 4966, § 11 f. n.: „unge“, læs: „ringe“
— 4976, § 4 f. o.: „kompromitterende“, læs: „ikke kompromitterende“.